

ΧΡΟΝΟΧΩΡΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΤΗΤΑ: ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ¹

Μαρία Χαϊδοπούλου-Βρυχεία

Ηπαρούσα διατριβή εντάσσεται στην ευρύτερη θεματική περιοχή της πολιτισμικής γεωγραφίας και έχει στόχο να προσεγγίσει την καθημερινότητα στην πόλη από την πλευρά των κοινωνικών υποκειμένων, από την πλευρά δηλαδή των ανθρώπων που βιώνουν και εν μέρει παράγουν αυτή την καθημερινότητα. Η έρευνα εστιάζει σε μη εργασιακούς χρονοχώρους «συνάντησης-συζήτησης» (ημιδημόσιους χώρους «ελεύθερου χρόνου»), οι οποίοι ονομάζονται και *χώροι (χρονοχώροι) απόλαυσης*.

Οι χρονοχώροι της καθημερινότητας προσεγγίζονται μέσω ημιδομημένων συνεντεύξεων, δηλαδή μέσα από αφηγήσεις υποκειμένων γι' αυτούς. Τα αρχικά ερωτήματα που είχαν τεθεί αφορούσαν: στον τρόπο με τον οποίο περιγράφουν τους χρονοχώρους της καθημερινότητας τα υποκείμενα, δηλαδή τα βιώματα και οι πρακτικές που διαμορφώνουν, στις πιθανές κατηγορίες που χρησιμοποιούν για να περιγράψουν τους χρονοχώρους και στις αναπαραστάσεις που έχουν για συγκεκριμένους χρονοχώρους της καθημερινότητας.

Οι τόποι έρευνας είναι η Αθήνα και η Πόλη του Μεξικού, οι οποίες αποτελούν βιωμένους τόπους για την ερευνήτρια. Η σύγκριση γίνεται μεταξύ αφηγήσεων των υποκειμέ-

νων και όχι μεταξύ των δύο πόλεων. Με άλλα λόγια, η σύγκριση αφορά στο αντικαθρέφτισμα αφηγήσεων για την καθημερινότητα στην πόλη, ως μέθοδος που βοηθά στην καλύτερη κατανόηση των διαφορετικών χρονοχώρων που διαμορφώνονται.

Η διατριβή διαρθρώνεται ως εξής:

Στο Κεφ. 1 περιγράφονται ο στόχος της έρευνας, η μεθοδολογία και οι βασικές έννοιες που χρησιμοποιούνται. Η διατριβή βασίστηκε σε ελληνόφωνη, ισπανόφωνη και αγγλόφωνη βιβλιογραφία και σε πρωτογενή έρευνα πεδίου. Η έρευνα πεδίου στηρίχτηκε μεταξύ άλλων σε υλικό του περιοδικού τύπου (οδηγούς πόλης) και σε συνεντεύξεις ειδικών πληροφορητών και πληροφορητριών, και το βασικό της κομμάτι αποτελείται από ημιδομημένες συνεντεύξεις 40 ανθρώπων που συγχάζουν στην καθημερινότητά τους σε συγκεκριμένους χώρους απόλαυσης (οι οποίες ονομάζονται συνεντεύξεις υποκειμένων).

Στην Αθήνα επιλέχθηκαν τρία καφέ-μπαρ και ένα καφέ-ουζερί και στο Μεξικό ένα καφέ και δύο *cantin* (είδος μπαρ με ελαφρύ φαγητό που στην αρχική του μορφή εμφανίζει ομοιότητες με το παραδοσιακό καφενείο). Αυτοί οι χώροι, βάσει των οποίων βρέθηκαν και τα υπο-

1. Διδακτορική διατριβή, Τμήμα Γεωγραφίας, Χαροκόπειο Πανεπιστήμιο, 2008. Επιβλέπων: Κωστής Χατζημυχάλης. Η διατριβή πραγματοποιήθηκε με την υποστήριξη του προγράμματος ΕΠΕΑΕΚ «Ηράκλειτος: Υποτροφίες έρευνας με προτεραιότητα στη βασική έρευνα» (ιδρυματικός υπεύθυνος: Πάυλος Δελλαδέτσιμας).

κείμενα, εμφανίζουν τα χαρακτηριστικά της συνάντησης-συζήτησης, ο τιμοκατάλογός τους ανταποκρίνεται στις αντίστοιχες οικονομικές δυνατότητες μεσαίων εισοδημάτων, και βρίσκονται στα ευρύτερα ιστορικά κέντρα των δύο πόλεων. Οι συνεντεύξεις υποκειμένων έγιναν σε γυναίκες και άνδρες εργαζόμενες/ους, 25-45 ετών, οι οποίες/οι δεν έχουν σημαντικές οικογενειακές υποχρεώσεις και διαθέτουν εισόδημα ικανό ώστε να μπορούν να επισκεφθούν τους συγκεκριμένους χώρους. Να σημειωθεί ότι η κοινωνική ομάδα στην οποία ανήκουν τα υποκείμενα εμφανίζεται προνομιά ως προς τη σχέση εισοδήματος/χρόνου που διαθέτει.

Στο Κεφ. 2 εξετάζεται το θεωρητικό πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η διατριβή. Η τριμερής ανάλυση για την παραγωγή του χώρου που έχει επεξεργαστεί ο H. Lefebvre (κυρίως στο έργο *La Production de l'espace*, 1974), αλλά και άλλοι μελετητές, όπως ο D. Harvey, επεκτείνεται στους χρονοχώρους της καθημερινότητας. Αν ο χώρος κατά τον Lefebvre παράγεται στη διαλεκτική σχέση χωρικών πρακτικών (όπως καθημερινές αστικές ρουτίνες), αναπαραστάσεων του χώρου (ο λόγος των ειδικών για το χώρο και οι αντίστοιχες θεσμικές ρυθμίσεις και παρεμβάσεις) και χώρων της αναπαραστάσης ή βιωμάτων (ο χώρος των χρηστών και χρηστριών ως άμεσα βιωμένος), τότε οι χρονοχώροι της καθημερινότητας συγκροτούνται στη διαλεκτική σχέση χρονοχωρικών πρακτικών, αναπαραστάσεων χρονοχώρων και βιωμένων χρονοχώρων. Αυτή η θεωρητική προσέγγιση συνδέεται με τη σχεσιακή ανάλυση του χώρου της D. Massey, όπως έχει αναπτυχθεί, για παράδειγμα, στο *For Space* (2005). Συνδυάζοντας τις δύο θεωρήσεις (των Lefebvre και Massey), οι χρονοχώροι της κα-

θημερινότητας εμφανίζονται ως «σχέσεις μεταξύ», ως ενσωματωμένες πρακτικές που αντανακλούν βιώματα και αναπαραστάσεις.

Στο ίδιο κεφάλαιο δίνονται και κάποια στοιχεία για την κυρίαρχη αναπαραστάση για το χώρο και το χρόνο στην καθημερινότητα: ο χώρος ως επιφάνεια και ο χρόνος ως ποσότητα είναι ομοιογενείς, αφηρημένοι, κενοί περιεχομένου και πλαισίου και χρησιμοποιούνται ως αγαθά/πόροι. Στη συνέχεια, μέσω παραδειγμάτων από τις *Έρευνες χρήσεως χρόνου* της Eurostat, επιχειρείται μια κριτική κατηγοριών που προκύπτουν από τον κατακερματισμό της καθημερινότητας σε αφηρημένους χρόνους και χώρους. Επιπλέον, γίνεται φανερό ότι η ανάγκη της καθημερινότητας με αναπαραστατικές κατηγορίες χρόνων και χώρων που έχουν καθοριστεί σε διαφορετικά πολιτισμικά πλαίσια μπορεί να οδηγήσει σε λανθασμένη κατανόηση των πρακτικών που διαμορφώνονται.

Στο Κεφ. 3 περιγράφονται από δευτερογενείς πηγές και από συνεντεύξεις ειδικών πληροφορητών/τριών συγκεκριμένες όψεις της καθημερινότητας στην Αθήνα και την Πόλη του Μεξικού, ώστε να γίνει κατανοητό το πλαίσιο στο οποίο εγγράφονται οι συνεντεύξεις των υποκειμένων. Στοιχεία όπως η έκταση και ο χωροκοινωνικός διαχωρισμός επιδρούν και διαφοροποιούν τις καθημερινότητες στις δύο πόλεις. Για παράδειγμα, στην περίπτωση της Πόλης του Μεξικού η καθημερινότητα καθορίζεται από ιδιαίτερα χρονοβόρες μετακινήσεις, αλλά και από τακτικές αποφυγής των εντάσεων που δημιουργεί η επαφή με τον δημόσιο χώρο της πόλης, εντάσεων που σχετίζονται με τη βία και την παρενόχληση (ανασφάλεια). Επίσης, στο ίδιο κεφάλαιο καταδεικνύ-

εται ότι οι χώροι απόλαυσης αφορούν συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες στις δύο πόλεις, και περιγράφονται τα βασικά χαρακτηριστικά ευρύτερων κατηγοριών χώρων απόλαυσης που χρησιμοποιούνται στην έρευνα πεδίου (για παράδειγμα, τα καφέ-μπαρ στην περίπτωση της Αθήνας και οι *cantinas* στην περίπτωση της Πόλης του Μεξικού).

Στο Κεφ. 4 αναπτύσσονται η μεθοδολογία, η εμπειρία, τα προβλήματα και η ανάλυση της κυρίως έρευνας πεδίου, δηλαδή των συνεντεύξεων των υποκειμένων. Τα αποτελέσματα της επεξεργασίας αυτού του υλικού παρουσιάζονται σε δύο ενότητες: στην πρώτη αναδεικνύεται η ρευστότητα των χρονοχωρικών πρακτικών, των βιωμένων χρονοχώρων και των αναπαραστάσεων χρονοχώρων των υποκειμένων. Πιο συγκεκριμένα παρουσιάζονται οι χρονοχώροι της «δουλειάς», του «έξω» και των διαδρομών –που αποτελούν και κοινούς βιωμένους χρονοχώρους για τα υποκείμενα– καθώς και οι αναπαραστάσεις των υποκειμένων σε σχέση με την κατηγορία του «ελεύθερου χρόνου». Οι χρονοχωρικές «κατηγορίες» που προκύπτουν στις αφηγήσεις εμφανίζονται ανοιχτές, ανομοιογενείς, ρευστές και σε συνεχή αλληλεπίδραση. Ιδιαίτερα σημαντικό είναι ότι, όπως φαίνεται από τις συνεντεύξεις, οι βιωμένοι χρονοχώροι δεν ταυτίζονται με τον αφηρημένο χρόνο και χώρο και επηρεάζουν χρονοχωρικές πρακτικές και αναπαραστάσεις. Γενικότερα, θα λέγαμε ότι στις περιγραφές η καθημερινότητα παρουσιάζεται ως συνεχές στο οποίο διακρίνονται χρονοχώροι χαλάρωσης και έντασης οι οποίοι αλληλοδιαπλέκονται. Οι χρονοχώροι έντασης συνδέονται είτε με χρονοχώρους εργασίας και υποχρεώσεων, είτε με μετακινήσεις στην

πόλη, ενώ οι χρονοχώροι χαλάρωσης συνδέονται με το σπίτι, με χώρους απόλαυσης, με δημόσιους χώρους (κυρίως στην πόλη του Μεξικό) και με διαδρομές στην πόλη.

Ενώ η πρώτη ενότητα περιλαμβάνει γενικότερες αναπαραστατικές κατηγορίες καθημερινών χρονοχώρων, η δεύτερη ενότητα αποτελεί μια προσπάθεια εννοιολόγησης συγκεκριμένων χρονοχώρων με αφετηρία τις πρακτικές και τα βιώματα των υποκειμένων. Αναλυτικότερα, στη δεύτερη ενότητα εξετάζονται οι χρήσεις της πόλης από τα υποκείμενα σε σχέση με δημόσιους και ημιδημόσιους χώρους σε μη εργασιακούς χρόνους (χρονοχώροι χαλάρωσης). Μελετούνται χρονοχώροι βόλτας, χρήσης πάρκων και πλατειών, άλλων μαγαζιών της πόλης και των επιλεγμένων χώρων απόλαυσης. Το βασικό συμπέρασμα για τους τελευταίους είναι ότι εμφανίζονται ως οι περισσότερο οικειοποιημένοι χώροι (στην ουσία χωροχρόνοι), δηλαδή η οικειότητα συγκροτείται περισσότερο σε αυτούς τους χρονοχώρους παρά σε χρονοχώρους βόλτας, πάρκων/πλατειών, άλλων μαγαζιών ή διαδρομών.

Οι έννοιες του οικείου και της οικειοποίησης αναδείχθηκαν από τις συνεντεύξεις. Η λέξη «οικείο» επανερχόταν στο λόγο των υποκειμένων όταν τους ζητούσα να μιλήσουν για την αίσθηση που είχαν για τους επιλεγμένους χώρους. Ο αρχικός όρος «χρονοχώροι συνάντησης-συζήτησης» ήταν εξ ολοκλήρου περιγραφικός μιας δραστηριότητας και συνδεόταν περισσότερο με τις πρακτικές παρά με τα βιώματα των υποκειμένων για αυτούς τους χρονοχώρους. Ο όρος «χρονοχώροι απόλαυσης» όπως και ο όρος «χρονοχώροι χαλάρωσης» που αναδείχθηκαν στις συνεντεύξεις ήταν προβληματικοί, καθώς δεν αφορούσαν μόνο σε αυ-

τούς τους χώρους, αλλά μπορούν να χαρακτηρίζουν και άλλους χώρους της πόλης, δημόσιους ή «ιδιωτικούς».

Ο προτεινόμενος όρος του *δημόσιου οικείου* αποτελεί μια κατασκευή που προσπαθεί να μεταφέρει στον επιστημονικό λόγο ένα βίωμα των υποκειμένων, να πλησιάσει περισσότερο στη βιωματική/πρακτική πλευρά αυτών των χρονοχώρων, να συστηματοποιήσει, όσο αυτό είναι δυνατό, τις βιωματικές/πρακτικές όψεις αυτών των χώρων από την πλευρά των ανθρώπων που τους επισκέπτονται με άλλα λόγια, χωρίς να εξουδετερώσει τα βιωματικά/πρακτικά χαρακτηριστικά αυτών των χρονοχώρων, να προσεγγίσει μια πιθανή (βιωματική) αναπαράσταση. Η συγκρότηση του δημόσιου οικείου (ή ημιδημόσιου οικείου) αποτελεί ένα πείραμα δημιουργίας μιας «κατηγορίας» ρευστής. Μιλάμε για συγκρότηση, γιατί η έννοια αναδεικνύεται ως διαδικασία και όχι ως στατική κατάσταση: το δημόσιο οικείο βρίσκεται πάντα υπό αμφισβήτηση και υπό κατασκευή.

Οι χώροι του δημόσιου οικείου δεν είναι τόσο «κλειστοί» όσο το σπίτι, που μπορεί να σημαίνει απομόνωση, μοναξιά ή συγκεκριμένες υποχρεώσεις, και όχι τόσο δημόσιοι (ανοιχτοί) όσο ένα πάρκο, ένας δρόμος ή ακόμα και ένας άλλος χώρος «διασκέδασης», πιο ουδέτερος ή απρόσωπος για τα υποκείμενα. Στην περίπτωση της Πόλης του Μεξικού, εκτός από την αντίθεση «οικείο»/«απρόσωπο», το δημόσιο οικείο αρθρώνεται και μέσα από μια σχέση αντίθεσης «ασφάλειας»/«επικινδυνότητας». Το δημόσιο οικείο είναι χρονοχωρικά και συλλογικά προσδιορισμένο, και τα υποκείμενα θεωρούν ότι έχουν συμμετάσχει ενεργά στη δημιουργία αυτής της οικειότητας και δεν αποτελούν παθη-

τικούς αποδέκτες της. Είναι ενδιαφέρον ότι, παρά τις διαφορετικές «διαδρομές» (με την έννοια που δίνει η Massey στον όρο) των υποκειμένων, το δημόσιο οικείο αυτών των χώρων εμφανίζεται ως κοινή (βιωματική) αναπαράσταση.

Τέλος, στο Κεφ. 5 συνοψίζονται κάποια συμπεράσματα και ανοιχτά ερωτήματα που προέκυψαν από τη διατριβή. Η έρευνα αναδεικνύει τη σημασία των βιωμένων χρονοχώρων για τη συγκρότηση της καθημερινότητας στην πόλη. Οι βιωμένοι χρονοχώροι ξεπερνούν τα όρια του μετρήσιμου χώρου και χρόνου και μπορούν να δημιουργούν πρακτικές και αναπαραστάσεις.

Η έννοια του δημόσιου οικείου ως βιωματική αναπαράσταση (και ως πρακτική) αμφισβητεί μονοδιάστατες αναλύσεις της έννοιας της κατανάλωσης και αναδεικνύει μη επαρκώς μελετημένες όψεις της καθημερινότητας στην πόλη. Για τη συγκεκριμένη κοινωνική ομάδα οι χρονοχώροι του δημόσιου οικείου δημιουργούν νησίδες (οικειότητας) στο κέντρο της πόλης που μπορεί να επεκτείνονται και σε άλλους χώρους (δημιουργία δικτύων). Αντίστοιχα, άλλες κοινωνικές ομάδες με άλλες καθημερινότητες μπορούν να δημιουργούν διαφορετικούς χρονοχώρους δημόσιου οικείου και τελικά διαφορετικές σχέσεις με την πόλη.

Αν βασικό χαρακτηριστικό των χρονοχώρων της καθημερινότητας είναι η ρευστότητά τους, θα πρέπει να ξεπεράσουμε τους διαχωρισμούς και τις «αντιφάσεις» των (επιστημονικών) αναγνώσεών μας για να κατανοήσουμε τη συνεχή κατασκευή της πόλης από τους/τις κατοίκους της: «πίσω» από την καθημερινότητα εμφανίζονται διαφορετικές πόλεις μέσα στην πόλη που εν μέρει όλες και όλοι μας ανακατασκευάζουμε καθημερινά.